

GORDANA KUIĆ
SABRANA DELA
II KNJIGA

Gordana Kuić
CVAT LIPE NA BALKANU
roman
Devetnaesto izdanje

Glavni i odgovorni urednik
MILIČKO MIJOVIĆ

Urednik
VASA PAVKOVIĆ

Dizajn korica
NATALIJA PETROVIĆ

Tehnički urednik
JASMINA ŽIVKOVIĆ

Gordana Kuić

CVAT LIPE NA BALKANU

NARODNA KNJIGA
ALFA
2007.

NAPOMENA AUTORA

*Roman je zasnovan na autentičnim događajima
i ličnostima.*

Copyright © 2007. by Gordana Kuić
Copyright © za Srbiju, NARODNA KNJIGA-ALFA, 2007.

ISBN 978-86-331-3304-3

Ova knjiga se ne sme bez dozvole autora, ni u celini ni u delovima, umnožavati, preštamovati niti prenositi ni u jednom obliku niti ikakvim sredstvom. Ona se bez odobrenja izdavača ne sme ni na koji drugi način niti ikakvim drugim sredstvom distribuirati niti pak umnožavati. Sva prava na objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima.

Mom ocu, Metodiju Kuiću

PROLOG

Godina 1945, 20. maj

Trinaestogodišnji Aleksandar Saša Poljanski mlađi, sin doktora prava i trgovca Aleksandra Poljanskog starijeg i lepe Grete Bauer, bivše operetske pevačice a kasnije glumice zagrebačkog Narodnog kazališta, krenuo je sa školskim drugovima na izlet, prvo na Topčidersko brdo, pa u Milošev konak.

Godine 1941. Sašini roditelji pobjegli su od ustaša iz Zagreba, njegovog rodnog grada, iz dva razloga: Aleksandar stariji bio je Srbin, a Greta Bauer Jevrejka. U Beogradu Saša je upisan u Drugu mušku realnu gimnaziju, ali tokom ratnih godina pohađao je školu kad je mogao, a ispite polagao gde bi se profesori sakupili – u parohijskoj kući na Torlaku ili negde u Kumodražu. Za malog Sašu „prava“ škola sa svakodnevnom nastavom, koja je proradila u februaru 1945. godine, predstavljala je radostan događaj. Odmah su ga upisali u gimnaziju u Krunskoj ulici, koja je nešto kasnije nazvana Ulicom proleterskih brigada.

Iako su u Beogradu živeli već četiri godine, Saša je zadržao zagrebački način govora, kome su se drugovi u školi rugali kad god bi stigli. U tom začikavanju nije bilo mržnje, ali je Saša katkad krišom otplakao svoj različiti izgovor kojeg se nikako nije mogao osloboditi.

Majsko jutro, meko i prijazno, sačekalo je dečake povetarcem ispod sočnog lišća ogromnog razgranatog platana kod Miloševog konaka, gde su se zaustavili da doručkuju.

Aleksandar mlađi, čist, ispeglan i uštirkan – pravo „gospodsko“ dete predratnog buržuja – da li usled tihe blagosti godišnjeg doba ili zbog cvrkuta ptica skrivenih među bogatim krošnjama, tek tog jutra nije bio na udaru „progresivnijih“ snaga svog razreda, pa je odahnuo i u miru jeo tanki sendvič. Ali ne zadugo, jer odjednom jedan stariji dečak, vođa kampanje protiv Saše uzviknu: – Slušajte ovo!

Zatim zastade udubivši se u novine koje je listao, pa povika još glasnije upirući prstom u Sašu koji se skameni i prestade da žvaće: – Čujte i počujte! Evo šta piše u današnjoj „Politici“! Ma, ja sam vam govorio, drugovi, da je ovaj ovde mutljivina, pravi izdanak prljavog kapitalističkog društva i da se s njim ne treba družiti! Dakle, ovako: pod naslovom „Podizanje hotelske industrije u službi okupatoru“, kaže: „Na osnovu dokumenata iz zaplenjene neprijateljske arhive i drugih dokaza, Komisija je utvrdila ove činjenice: pod jedan, da je okupator s jedne strane pristupio reviziji i likvidaciji velikog broja postojećih preduzeća čiji mu rad nije odgovarao, a s druge strane, mogla su biti osnovana nova društva samo sa njegovim naročitim odobrenjem; pod dva, da je za vreme okupacije, uz dozvolu okupatora osnovano 21.1 1942. A. D. za hotelsku industriju, Beograd; pod tri, da je Društvo od okupatora dobilo u zakup prostorije hotela „Moskve“ (tada 'Srbija') da ga uredi za potrebe smeštaja 60 važnih nemačkih vojnih lica na prolazu kroz Beograd; pod četiri, da je preduzeće stavilo do znanja Bank...fr...fer...ajnu – sricao je – hm... da mu je za potrebe nemačkih klijenata Generalni opunomoćenik za privredu u Srbiji stavio na raspolaganje jedan vagon kondenzovanog mleka...“

– Ama, šta nas gnjaviš! – prekide ga jedan vršnjak ustajući. – Kakve to veze ima s nama?

– Čut', sed' dole i slušaj dok raskrinkavam neprijatelja! – odbrusi čitač takvom silinom da se mali vrati na svoje mesto. – Dobro, da skratim – nastavi vođa i nakašlja se značajno – „Iz svega ovoga proizlazi“, kaže se dalje, „da je ovo Društvo primilo na sebe ulogu uređenja gornjeg čisto nemačkog hotela i kafane za zbrinjavanje okupatora; da u želji da iz toga izvuče profit nije prezalo ni od kakvih pomoći okupatora. Na osnovu svega izloženog, Državna komisija utvrđuje i oglašava za ratne zločince“ – ovde dramatično zastade – „pomagače neprijatelja po ekonomskoj liniji i **eksploatatore porobljene narodne radne snage** predstavnike A. D. za hotelsku industriju Beograd i to: rukovoditelja Andreja Savića, potpredsednika Ivana Rogoza, kao i druge članove, Marka Koraća...“ A sad slušajte ovo: „i **Aleksandra Poljanskog**“... A, šta kažete!? – ubaci pobedonosno, pa nastavi: – „Komisija smatra da imenovani za ovo delo moraju biti kažnjeni.“

Nastao je tajac. Saša je i dalje nepomično sedeo punih usta, dok su ga drugovi posmatrali s nevericom i gnušanjem.

– Nije istina! – promrsi najzad.

– Šta nije istina, lažove! – dreknu politički svesni kolovođa. – Hoćeš da kažeš da naše novine lažu!?

– Ua! Ratni zločinac! Ua! Krvopija! Uaaa! – Aktivista povede, a ostali prihvatiše. Nekolicina skočiše na noge: – Smrt fašizmu! Smrt izdajnicima!

Onaj što je sedeo najbliže Saši zaurla: – Živela radnička klasa! – pa ga zviznu po ustima iz kojih ispade polusažvakani zalogaj.

Mada uzdrman, Saša je i dalje sedeo uspravno, pokrivajući šakom usta iz kojih je potekla krv.

– Moj tata nije izdajica... nije...

Dreka ostalih nadjača Sašin šapat.

Tada se pojavi drugarica nastavnica.

I

PRAZNICI POD PRISMOTROM

– Mamice, ‘de je tatko? Nema ga ni danas ni juče... ma, nema ga dugo! – Suznih očiju pitala je mala Vera majku te vrele nedelje, kao i svakog jutra poslednjih mesec dana. – Nema ga, nema! – mrmljala je kenjkavo i vrtela glavom tresući svetle uvojke. – Ocu mog taticu jedinog... Kad ce doci?

– *Prestu, prestu, linda mija*, brzo, brzo, lepotice moja. Pa, imaš mene. Zar ne voliš svoju mamili? Tata je otišao u Bor...

– A šta je to Boj? – tepala je.

– To je rudnik đe se kopa bakar, i njemu je tamo sasvim fino. Ja ću ga ubrzo posjetit pa ću ti pričat kako sam putovala. A on ti je, mala moja, živ i zdrav, čvrst i žilav!

– I ja sam cvista i zijava! – potvrdi Vera automatski i podiže ruku da pokaže mišicu, ali je to ne odvratilo od prethodne teme, pa nastavi plačljivo: – Citaj pismo! Citaj, aji sve!

– Evo, srce moje, evo! – požuri Branka uzimajući prvo Markovo pismo iz borskog logora „Jug“, s pečatom vojne cenzure.

– „Draga moja Branka, milo moje dijete i draga Riki“ – čitala je – „dozvoljeno nam je da se javimo dva puta mjesečno sa vaša dva odgovora. Posjete će takođe biti uskoro dozvoljene. Pakete možete slat poštom po dva kilograma (uz svaki paket i popis poslatih stvari). S tim nemojte žuriti. Inače, ovdje je dobro. Visina 5600 m, dani topli, a noći hladne. (Pošalji mi džemper, Brankice.) Podsjeća me na Sarajevo. Bio sam na pregledu i izgleda da ću dobit spoljni rad, a ne u jami. Šećera u krvi sam imao samo u tragu, a nadam se da će uz ovu hranu potpuno nestati. Samo da i ja ne nestanem sa njim (*šala lazum!* – šalim se!). Uskoro ću raditi na svježem zraku, umorit se i spavati k'o top. Nemojte za mene brinuti. Jedva čekam da mi pišete šta se je desilo iza mog odlaska. Ovdje je mnogo bolje nego u zatvoru na Banjici, a i Banjica je bila bolja nego kad smo bježali od bombardovanja. Šta radi moje srce, moja premila kćerka?“ – Vera zapljeska ručicama. – „Je li te sluša? Ona je najbolja curica na svijetu...“ – Branka preskoči opasku „samo da nam dijete ne ostane gladno“. – „Da li me traži i pita za mene?“

– Jeci: pitam!

– Svakako, čim ga vidim – odvrati Branka i začuta, jer je Marko dalje pisao: „Gledaj kako znaš da dijete što manje osjeti moje izbivanje. Pazi je više nego prije, ako je to moguće. Glavno je da bude zdrava i vesela. O tebi, sunce moje, neću ni govoriti. Znam kako ti je, ali ne zaboravi obećanje da ćeš biti junak. Sve će proći i mi ćemo opet biti skupa i sretni.“

– Citaj jos!

– Poljubi moju malu lopovčinu tri puta – izmišljala je Branka – jednom u obraz, jedanput u nos, a jedanput u uho!

– A sto on ne dodze da me pojubi?

– Ne može, jer je sad na mjestu sa koga se ne izlazi kad se hoće.

– A ako vise nikad ne dodze?

– *II Dijo no mi de, kerida! Komu puedis dizir estu?* Ne dao Bog, milo moje, kako to možeš kazati? Tata će se vratiti za nekoliko dana i... i donijet jednu lijepu lutku svojoj curici.

– A sta je to jutka?

Branka se ugrize za usnu.

– Njemačka kapitulirala, svijet se uzbuđuje oko Trsta, održana prvomajska parada u slobodnoj prijestolnici, liječi se ranjeni Beograd, gradiće se prvi giganti Petoljetke, a dijete ne zna šta je lutka – umeša se Riki koja je dotad ćutke pratila razgovor. – *Ah, kerida mija ermanikja*, ah, mila moja sestrice, kakva tuga! – Onda se okrenu nećaki: – Lutka je, *linda mija*, lijepa moja, igračka: jedna djevojčica sa kojom ćeš se igrati i koja će ti praviti društvo kad smo mama i ja zauzete, i nemamo vremena s tobom razgovarati. Dobićeš je, vala, đe puklo da puklo!

– Joj, tetice, fino! – ciknu Vera i poče da skakuće.

– Riki, nemoj joj obećavati kad znaš...

– *No se nada i no keru saver*, ništa ne znam i neću da znam! – odvrati Riki ljutito, pa nastavi na latinu¹ da ih Vera ne bi razumela. – Sašiću joj lutku od moje stare haljine...

– To ti je jedina...

– Neka. Napuniću je nečim... imamo one vate... nek se dijete igra do mile volje. Svidjet će joj se, jer nema drugih za uporedit.

Vera je veselo trčkarala po sobi, ali se zaustavi kada začu zvono na vratima.

– Ja ću – reče Riki.

Ubrzo do sobe dopreše njeni oduševljeni usklici: – Dragù! Vladetoooo Dragutinovićuuuuu! Joj, gdje si, bolan ne bio, moj predratni družo najsladi i najdraži! Kakav si mi sad poslije rata!? Ama, ljepši nego prije, jašta!

Hodnik je odzvanjao od Rikičinog podvriskivanja kao i od Dragovog sonornog baršunastog baritona, koji je nekoliko decenija oduševljavao beogradske obožavateljke pozorišne umetnosti i glumačke lepote.

– Rikice! Rikčić! Lutkice! Tu si, vratila si se! Nisi im se predala! Zavarala si trag, balerinice najmanja! Znao sam, znao!

Susret je bio tako buran i praskav da su susedi izašli da vide kakva se to nezgoda događa kod Koraćevih.

Najzad, umevši je u stan, na rukama, Dragu ispusti Rikicu iz zagrljaja, malo se udalji, i ozbiljno se zagleda u nju. – Ček da vidim mladu Salomovu: tu su blistave oči, crveni obrazi, dugme od nosa, usne deblje nego ikad...

– Tu je i poneka sijeda i bolovi u kuku... – ubaci Riki.

– Ali – prekide je Dragu – i najlepše noge na kugli zemaljskoj!

Mala Vera posmatrala je scenu sa ozbiljnim čuđenjem, pa kada je uzbuđenje prošlo i Dragu najzad ušao u trpezariju i pogledao je, ona se bez ustručavanja nasmeši i pokloni, napravivši mali „reverans“ kao što ju je teta Riki naučila.

– Al’ si ti lepa i slatka devojčica! A kako se zoveš?

– Inda. – Branka i Riki se začuđeno pogledaše. – A ti? – nastavila je slobodno, naviknuta da razgovara sa starijima. Osim Adriane nije imala ni jednu drugaricu svojih godina.

– Ja se zovem čika Dragu.

– Djagu.

– A čika?

– Cika i teta su pjavi jod... a ne kobajagi... – reče Vera, pa se okrenu Riki za pomoć.

– To je moja teorija. Ja sam joj, brate, tetka, a ne neka susjetka – objasni Riki.

– Uh, što si ti pametna i govoriš kao odrasla. A kako si ono kazala da se zoveš?

– Inda.

– Inda? Zanimljivo ime...

– To je **jepa**... Ja sam i Veja, a Inda mi se vise svidza! – Klimnu glavom i dodade ozbiljno: – Tako me svi zovu.

– Aha! Sad shvaćam – umeša se Branka. – Stalno joj govorim *linda mija*, lepotice moja... I niko je, osim mene, tako ne zove.

Ali, od tog dana Veru su prozvali Inda, a ona je rado objašnjavala svoj nadimak svakome ko bi ispoljio radoznalost.

– Dakle, Inda, ti stvarno svašta znaš – nastavi Dragu.

– Ja igjam i bajet i pevam – ponosno je kazala gledajući Riki.

– ’Ajde, otpjevaj nam nešto, *kerida*, mila.

Inda je odmah počela: „Bjanka, je’ ti mozda jodno mesto Sajamanka, je’ kao Ciganka si ti! Bjanka, puna vatje vitka, gipka, tanka, tvoja vjeja kivca vji!“

– Bravo! Bogami, pesma kao da je napisana za tvoju mamu Branku! – reče Dragu pa izvadi nešto iz džepa, čučnu pored Vere i pruži joj jedan paketić.

– Faja! – reče Inda i pogleda teta Rikicu. Ova joj dade znak da može da ga otvori, a zatim upita Dragua: – Otklen ti čokolada?

– Pravo iz kofera jedne švajcarske dame, završila nekim čudom kod mene – odvrati Dragu uz obešenjački osmeh.

– Aha, razumijem – uzdahnu Riki i klimnu glavom.

– A sta je to? – oglasi se Inda pažljivo pipajući smeđu tablu, koja se pomalo lepila za prste.

– To je čokolada. Vrlo je ukusna i deca je mnogo vole. Probaj – reče Dragu.

Inda odlomi parče zagledajući ga sumnjičavo, pa ga sa dosta oklevanja stavi u usta i poče da žvaće, a zatim joj se lice ozari: „Mmm, sto je fino!“ promrmlja oblizujući se, pa otrča u kuhinju da pokaže mami šta je dobila, i da je obavesti da joj je Dragu najmiliji gost.

Tako je predratni ljubavnik na sceni Narodnog pozorišta, a Rikičin prisni prijatelj, postao rado priman posetilac u kući Korać-Salom. Često je navraćao i uvek donosio novosti iz grada, što je radovalo i Rikicu koja je malo izlazila jer je teško hodala, i Branku koja je napuštala kuću samo da nabavi hranu.

Dragu je prikazivao tekuće događaje na samo njemu svojstven lepršav i duhovit način. Pričao im je o svojoj režiji „Proste devojke“ od sovjetskog pisca Škvarkina na sceni Beogradskog rejonskog pozorišta u zgradi na Vračaru, i tvrdio da bi cenu karata od 80 do 200 dinara trebalo povećati za nekoliko puta, jer je premijera bila zakazana za 6. april, pa bi svako morao da bude srećan što sedi i na najlošijoj predstavi na dan kada je pre samo četiri godine bežao od bombi. Raspredao je o neobičnim postavama „Boema“, „Toske“ i „Hajduk Stanka“ u Narodnom pozorištu i još neobičnijoj publici, oponašajući predstavnike svake karakteristične grupe. Ili bi zadihan uleteo u kuću i odglumio beogradske industrijalce Luku i Mihajla Mišića i Milutina Krivokapića, osuđene zbog privredne saradnje sa okupatorom.

– Tužno je, tužno – kazao bi – ali ako se svemu ne smejemo, nećemo ostati čitavi!

Branki bi šapnuo kao da joj odaje državnu tajnu, da Ministarstvo trgovine i snabdevanja pušta u prodaju izvesne količine šećera po 15 dinara po kilogramu, kao i petroleja, šibica i soli, a ostavio bi joj na kuhinjskom stolu fišek projinog brašna govoreći: – Ne znam šta mi je! Stalno zaboravljam da donesem cveće!

Glumio je delegate u Trstu na istorijskom zasedanju i uzvikivao: – Živeo autonomni Trst u Demokratskoj Federativnoj Jugoslaviji! – Izigravao je garibaldinca, a zatim celokupnu jugoslovensku IV armiju. I svakoj burnoj ili tužnoj dogodovštini izvan i unutar nedavno oslobođenog glavnog grada davao je prizvuk humora, što je tokom tih turobnih dana za ojađene Riki i Branku bilo dragoceno. Jer, među umornim, izgladnelim, povređenim i uvređenim stanovništvom, činilo im se, jedino su mladi odolevali tuzi i pevali. Mladost obično ima malo čega da se seti, a svemu se raduje. Dragu nije bio mlad, ali je takav ostao u duši.

I dok je unakaženi Beograd dahtao raskomadan na obalama reka i dopuštao, poput samrtnika, da s njim čine šta hoće, dotle se Dragu šalio: – Tačka, tačka, tačkica, pa jedan bon, bonbon... iz diplomatskog magazina! Najprogresivniji posleratni izum! Novi način sledovanja osnovnih životnih namirnica! Sad imamo čiste menze i prepune magacine umesto nekadašnjih prljavih kafana i kapitalističkih prodavnica. Jedini majušni problem je u tome što su kafane i dućani bili za svakoga, a menze i magacini sad su samo za povlašćene.

– Grad nam izgleda kao rođendanska torta preko koje se prošetao proždrljivi mačak – rekao bi i zapevao partizanske pesme koje su se orile ulicama dok su ih omladinci raščišćavali od ruševina. Najglasnije je pevao kad bi oponašao one koji rade oko železničke stanice, jer ih je tamo bilo najviše zato što se stanica morala što pre osposobiti za saobraćaj.

Izuzetno je uživao u opisima prizora koji su oslikavali sukob između novog i starog. Odigrao bi, kao iskusni glumac, ulogu ozbiljne beogradske dame, koja je sa svojim kučencetom krenula da se prošetala oslobođenim gradom, a usput bila zasuta krečom sa neke građevine.

– Sram vas bilo! – ciktao je Dragu što je tanje mogao, otresajući nevidljivi beli prah sa imaginarnog šešira.

– Izvini, drugar'ce, nije 'otimično! – vikao je kao da se oglašava sa skele. A onda najdubljim glasom upadao s lakoćom u crnogorski akcenat: – Ma bjež, ženetino, dok udarnici rade! **Nema odmora dok traje obnova!** – uzvikivao je pobedonosno.

Inda je uživala u njegovoj glumi. Često je izmišljao priče namenjene samo njoj, namigujući Rikici kao signal da događaj koji sledi nije stvarno viđen, iako bi u tom vremenu i najluđi mogao da bude istinit.

Ponekad su istinite priče imale koliko neverovatan toliko i tragikomičan prizvuk. Kao ona o bakici koja je zapalila sveće po celom Trgu ispred Narodnog pozorišta na mestu gde su ruski vojnici pali za oslobođenje Beograda. Kada su je milicioneri upitali šta radi, ona im mirno odgovori: „Za pokoj duše,“ i prekrsti se.

* * *

Tog nedeljnog prepodneva dok je letnja žega topila asfalt beogradskih pločnika, Branka je najzad uspela da skrene kćerkine misli sa odsutnog oca, uglavnom zahvaljujući dolasku Rikićinih prijatelja.

Okupljali su se u ustaljeno vreme, oko podneva. Činilo se logično da se preživeli, uglavnom iz pozorišnih krugova, posle rata sastanu kod Rikice, omiljene u predratnom beogradskom društvu. Iz nedelje u nedelju njihov broj se povećavao. Vraćali su se u Beograd ili iz zarobljeništva, ili iz rata, ili iz svojih skrovišta.

– Da nisam poslušala Blanki i Marka i onu moju šašavu Sandu Gašić, ne bi se ni ja vratila – priznavala je Riki.

Činili su, sa retkim izuzecima, tužnu skupinu omršavelih, oronulih, zblanutih ljudi. Rat ih je razboleo, učinio sumnjičavim i paničnim, upravo kao što je i svet kome su pripadali učinio bivšim. Ipak, u njihovom strahovanju i nedoumicama nazirao se tračak zadovoljstva ili, možda, prkosa. Titrala je pobedonosna iskra zapaljena povratkom u rodni grad ozeleneo od lišća, a ne od nemačkih uniformi; grad doduše lišen lepote, ali i zloslutnih proglsa i kukastih krstova. Sada su mnogi drhtali od petokrake.

Dolazili su da se žale, da jadikuju nad izgubljenim, oduzetim, zabranjenim. Bili su umorni od života, ali sa iskonskom željom da ga nastave, makar se zasnivao samo na sećanjima. Prepričavali su stare viceve, govorili o nepravdama nove vlasti, negirali mogućnost napretka u koji je većina potajno verovala, a svi tražili isto: da se napoje na izvoru Rikičinog nepresušnog optimizma i vere u sopstvenu snagu; da ih protrese njen inat i borbenost; da ih ponese njen široki osmeh i ubode zdrava žaoka njenih šala, pa da tako osveženi nastave da koračaju kroz neizvesnu svakodnevicu pod okriljem srpa i čekića.

Nekada davno, svojim poletnim baletskim korakom, Riki je obasipala sličnim darovima publiku Narodnog pozorišta. Kasnije, posle nesrećnog pada i napuklog kuka, nudila je mušterijama blagodeti svoje kočoperne duhovitosti u stalno punom modističkom salonu u Knez Mihailovoj. A sada, posle preživljenih ratnih strahota, pomagala je okupljenim prijateljima da pronađu, bar za časak, vedrinu koju su tokom četiri godine muka negde zaturili, mada je Riki, možda više od većine tih povratnika, koliko pre toliko i tokom rata, odbolovala, propatila i izgubila.

Svet je dolazio i zbog Branke, mekog pogleda i čudesnog smeška, blagih reči, tihe pomirenosti sa životom i dubokog razumevanja ljudskih slabosti.

– Ona je kao umetničko delo velikog majstora – rekao je Dragu tog dana Rikici, pošto ih je Branka poslužila kafom koju joj je on doneo. – Za svakog i za svagda.

Kasnije, kada je Riki to prenela sestri, ona je odmahнула rukom i pocrvenela. Crvenela je kao devojčica i u četvrtoj deceniji života, jer je zadržala naivnost i stidljivost svojstvenu mladosti. – Ma, da mi je nekako zamijenit onaj prsten za dva pileta – promrmljala je zabrinuto umesto odgovora.

Sed, mršav i pognut, kao osušena grana, predratni pozorišni kritičar „Pravde“ Duško Zlatić, govorio je odabranim rečima i tihim glasom: – Jeste li, molim vas lepo, čuli diskusiju na sednici Skupštine?

– Koju? – upita Riki.

– Ovu poslednju u vezi sa Zakonom o krivičnim delima protiv naroda i države.

– Ma šta čuli! Proučili, bolan! – Riki se nasmeja. – Prostudirali štivo u „Politici“.

– Dabome – odgovori ozbiljno mirnodopski konzul u Otavi, gospodin Pavlović. – Pravo je zadovoljstvo pratiti misli Milana Grola. On je kristalno jasno izneo skrivenu podlogu ovog zakona, koji je, kako reče, menjao ime već četiri puta!

Duškovu inače nepomično lice suve kože i bledog pogleda razvuče se u blagi osmeh: – Kako sam uživao u njegovoj raspravi o razlici između izabrane i neizabrane vlasti. Ogrešenje o prvu, tj. izabranu vlast Grol izjednačuje sa ogrešenjem o otadžbinu, a zatim ističe da se ogrešenje o nenarodnu, režimsku vlast teško može okarakterisati kao zločinačka delatnost. Ma, shvatate li vi šta je, u stvari, Grol kazao!?

– Kako da ne, dragi prijatelju – ubaci pozorišni glumac Krasić i pored vrućine odenut u strogo sivo odelo. – Sasvim se slažem s njegovim opservacijama, pogotovo kad govori o uređenju našeg budućeg života. Tu su mišljenja veoma različita i neujednačena.

– Tako je – opet preuze reč Zlatić. – Da bi se ujednačila mišljenja oko onog što je bitno, potrebno je da se uravnoteže osećanja prema onome što je opšti, najširi interes nacije, znači, prema otadžbini, i da se shvati šta je otadžbinsko. Jer, kako reče, država je pravni, dok je otadžbina moralni pojam...

– Ma, ko još na to sad obraća pažnju, jadni moji drugari – prekide ga slikar Mika Adamov, tužno odmahujući rukom.

– Nemojte tako – ljutnu se Zlatić. – Sve je to usko povezano sa zakonima, a njih niko ne sme da zanemari! Kako reče Grol, zakone države potpisuje zakonodavac, dok zakone otadžbine nosi narod u svojoj duši, a najvažnije je da se politički protivnici ne uvrste u izdajnike i neprijatelje zemlje i otadžbine. Jer, demokratija je zasnovana na borbi različitih političkih stavova.

– Kod srpske naše bratijeeee! Nikad ne beše demokratijeeee! – pevušio je Dragu, ali ga osim Riki niko ne ču.

– Puštaju starog lisca govorit – uzdahnu Riki – ne bi li narodu dali osjećanje...

– ... tolerancije različitih mišljenja – dovrši Dragu njenu misao.

– Jest! A ubrzo će ga slistit, vidjet ćete – zaključí Riki.

– Najvažniji deo njegovog govora – umeša se opet Pavlović – to je onaj u kome naglašava da je ovaj zakonski predlog podlozan proizvoljnim tumačenjima i da poseduje kako povratni tako i uznemirujući karakter, oba opasna u sadašnjem vremenu, u času kada treba poći ka smirivanju i sređivanju...

– A zatim je kazao – Dragu poče da glumi Grola: – „Ovaj zakon stvara zabunu!“ „Kod koga?“ pita Vidmar. „Odgovoriću vam, gospodine Vidmar: kod svih onih kod kojih sva rešenja za sve probleme nisu pronađena. Kod svih onih koji veruju da treba još tražiti rešenja!“ – Dragu se sruši u fotelju i zauze pozu dubokog mislioca, ali ubrzo promeni temu: – Nego, umesto što ovde filozofiramo i prepričavamo Grolove govorancije, da vidimo nešto konkretno...

– Kao na primjer? – upita Riki.

– Kako bismo, recimo, pomogli Mirku Momčiloviću, koji je, kao što svi verovatno znate, pao u nemilost.

– A sve zbog „Sunca, mora i žena“! – ubaci Riki dramatično.

– Da! Zbog tog komada koji se davao u Narodnom pozorištu za vreme okupacije – nastavi Krasić ozbiljno – što mu se sad beskrajno zamera. A sve njegove zasluge za razvoj pozorišne umetnosti u ovom gradu su zaboravljene... Prva glumačka škola sa pravim renomeom iz koje su izašli talenti poput Nevenke Urbanove, Pavla Bogatinčevića i Dare Milošević, brojni tekstovi... sve se to zanemaruje!

– Ja poznajem neke ljude na položajima – umeša se profesorka matematike, gospođa Obradović, koja je do tada ćutala. – Treba pokušati... Svi moramo da radimo na tome... – pa duboko uzdahnu.

Zavlada turobna tišina.

– Nego, sećaš li se Rikčić – Dragu prekide neprijatni tajac – kad ti je onaj mladi nadobudni književnik Stančulović na Lepinoj slavi kazao da bi on, pošto si teška na intervjuima, svoj sa tobom počeo jednim šokantnim pitanjem?

– Da, uvaženi gospodine pišče – hitro odvrati Riki prenoseći se s lakoćom u vreme kada se događaj odigrao. – A šta biste me to tako obeznanjujuće pitali?

– Pa – Dragu preuze ulogu pisca oponašajući njegov unjkavi glas – recimo, pitao bih vas kada ste izgubili nevinost.

– E, dragi moj trapavi literato, kada biste mi vi postavili takvo pitanje, znate li šta bih vam ja odgovorila?

– Ne! – Dragu teatralno odmahnu glavom.

– Rekla bih vam da ćete dobiti moj odgovor kada mi kažete kada ste vi prvi put dobili triper.

Zaboravili su da je Inda ostala u sobi. Riki je pomilova i posla u kuhinju kod mame.

Branka je pokušavala da zgotovi obrok od nešto hrane koju je pribavila prethodnog dana od jedne seljanke u zamenu za mali srebrni poslužavnik. Inače belog tena, a sad bleđa, inače sjajnih očiju, a sad blistavih od suza, Branka odloži nož kojim je sekla luk, podiže Indu i čvrsto je zagrlila: – *Fižikja mija linda, kćerkice moja lepa!* – mrmljala je ljubeći je grčevito kao da je prati na dug put.

– Mama, sta je Djagu? – upita Inda grickajući parče čokolade koju je opet dobila od njega.

– On je glumac.

– Sta je to?

– On izađe na pozornicu u pozorištu, i onda igra nekog drugog iz neke priče.

– A sto tata nije gjumac? Onda bi i on donosio cokojadu...

– Mala moja, da može i tata bi ti je donosio svaki dan. Nekada, samo malo prije nego što si se rodila, tata ti je mogao kupit sve što zamisliš.

– Aha... Uf, sto se nisam janije jodila! – napučila je usne. – A sta je tatko ako nije gjumac?

– *Ah, kerida, il prizonjeru*, mila moja, zatvorenik – prošapta Branka, pa nastavi glasno: – Kao što sam ti već ranije kazala, tatko je bio bogat čovjek, trgovac. Imao je veliko poduzeće u Sarajevu, svoje novine, kina gdje su igrali filmovi, štampariju, špediciju, mnogo automobila... a sad – Branka zastade – sad nema ništa osim onog što je najvažnije: tebe i mene i našu veliku ljubav... Danas, tvoj tatko je... on je... pošten čovjek. Jest, to je njegova današnja profesija.

Inda klimnu glavom i veselo istrča iz kuhinje, a Branka zarida.

Sećala se dana kada je najzad dočekala odlazak Nemaca, dana oslobođenja! Nema više straha, noćnih zebnji, osluškivanja bata koraka u hodnicima i večnog pitanja: „Da li dolaze po mene, po nas?“ Nema više straha od okupatora, kome je prethodio strah od ustaša. Sećala se svoje neizmerne radosti tog divnog oktobra kada slike beogradskih ulica i pored ruševina nisu vređale oko: okupan u suncu sumagličaste, sanjive rane jeseni, ovaj namučeni, rušeni, krpļjeni i gaženi grad je takoreći blistao u odsjajima ono malo žutog lišća koje bombe nisu raznele, a naleti vetra oduvali. Tu sedmicu je provela u ushićenju koje se nije dalo meriti nikakvim osećanjem dotad doživljenim; ushićenju koje joj je dozvoljavalo da zaboravi činjenicu da mir posle rata kao što je bio ovaj, nije radostan mir. Tek nešto kasnije spoznala je nedostatke posleokupacijske sreće: iskrzane, raznesene kuće, otkopavanja ruševina iz kojih su izranjali nečiji kreveti i kolevke, prebrojavanja preživelih prijatelja, a od preživelih onih koji su odvođeni, zatvarani, nestajali zbog ovog ili onog novouspostavljenog i novoimenovanog nedela.

Sve se slomilo, ustumbalo, preokrenulo. Na kuće-ruševine nadovezali se ljudi-ruševine

Po beogradskim zgarištima gnezdila se poneka šćućurena, utihnula kuća: kao postiđena što je netaknuta doživela kraj rata skrivala se među polumrtvim posestrimama. Jedna od takvih bila je i njihova. Imali su sreće u sveprisutnom zlu, razmišljala je Branka, ne samo što su ostali živi, već i što im je ostao krov nad glavom. I zbog života i zbog krova nad glavom počela se stideti osmeha kao da njime vređa mrtve. Ne, nije se mogla veseliti: činilo joj se da bi vedrim pogledom grešno okrznila sećanje na svakog ubijenog ili mučenog. Jeste, Nemci su otišli iz Beograda, ali dolazak oslobodilaca, kozaračka kola koja su vijugala Terazijama, gromka gorštačka pesma koja se strasno orila odvaljujući udarničkom snagom poneku nesigurnu ciglu sa skrhanih zidova, otvaranje beogradske opere, početak izlaženja „Politike“ – sve ju je to nekako čudno mimoišlo, ostalo joj tuđe, pružilo joj samo tren radosti da bi joj se na pleća opet srušio već dobro poznati teret mukotrpne sadašnjice, nemaštine u svemu, pa čak ovog puta, kao nikad ranije, i u snovima o budućnosti.

Rat prođe, a glad ostade. A za Marka i nepravda. Zar je pravda što je njen Marko odveden u zatvor, a onda na prinudni rad u Bor? Znala je da će se vratiti. Potmulo osećanje beznađa nije joj utrlo verovanje da će ga sačekati na kapiji Njegoševe 17. Ipak, često joj je izgledalo da je i samo ratno vreme davalo više prilike za nadu: patrola će zaobići njihov stan, bomba će mimoići njihovu kuću, a što je najvažnije, sloboda i mir će doći. Sve je nosilo pečat privremenog. Sada, sa nestankom neposredne životne opasnosti, izrodilo se obilje nerešivih briga sa sumornim prizvukom trajnosti. Možda se tokom četiri godine okupacije izveštala u prihvatanju straha od smrti, koje joj je sada postalo izlišno. Sada joj je nužda nalagala novo učenje: kako primiti neizvesnost sutrašnjice u miru i slobodi. Je li to mir? Je li to sloboda?

Osećala je svakim danom koliko ona, Marko i Riki ne pripadaju terazijskim igračima i njihovoj euforičnoj radosti. Ljudi se vesele. Imaju i čemu: došlo je njihovo vreme. Marko, kome ustaše rekviriraše celokupnu imovinu, zatvoriše ga i zamalo ubiše u Sarajevu zato što je viđeni Srbin čije su se dnevne novine uporno oglašavale protiv ustaškog vođe Ante Pavelića, i ona, koju su Nemci mogli odvesti na gubilište svakog dana kao Jevrejku, pripali su svetu „bivših ljudi“, postali su „negativna pojava“ i „domaće sluge“. Oni nisu sada samo smetali, nego ih je trebalo što pre ukloniti i onemogućiti da remete „natčovečanske napore i samopregornu borbu za izgradnju zemlje i novog socijalističkog društva“. Zbir njihovih samoća gazilo je poletnom, bezobzirnom snagom mnoštvo zajedničkog daha, duha i verovanja, pa čak i jezika. Novo vreme izmenilo je i rečnik: usne na licima pod „titovkama“ više i ne govore isto kao oni.

I, gde su sada ljudi poput Koraćevih, pitala se neprekidno, gde su u toj masi sveta koja se obrušava kao bujica sa planinskih vrleti i sleže u Beograd zalivajući svaku pukotinu kaldrme nekom novom užurbanošću, obiljem praznoslovnih parola, neprikladnim ponašanjem i nakaradnim pogledima na uređenje porodičnog i društvenog života. Kao svaka bujica i ova nosi sa sobom gomilu otpada.

Dupke pune operске i pozorišne dvorane nalikovale su joj na nestvarne prizore maksenetovske komedije ozbiljnosti: predratne toalete još neizvetrene od naftalina ili izrešetane rupicama od proždrljivih moljaca, mešale su se sa partizanskim uniformama i cokulama. Ni crni taft uz novo vreme, ni grubo sukno uz pozorište nisu odgovarali.

– Nas dvije nismo ni za taft ni za cokule – rekla joj je Riki jednom – već smo neđe između... između čekića i nakovnja... ni bivše ni sadašnje: nismo bivše jer nismo bile bogate i zaludne, već vazda radile, a nismo ni sadašnje jer ovoj masi ne pripadamo. Al' ne brini, sestrice, neće nas ovaj čekić utucat!

– Nas možda neće, ali Marka? – Tih prvih dana posle rata on kao da nije shvatao rušilačku snagu nastalih promena. Kao da se nadao da će se kockice ratom raznetog mozaika vratiti na svoja pređašnja mesta. Sada je u zatvoru pa sa njim o tome ne može da razgovara.

Zamišljala je svoju prvu posetu logoru „Jug“: on će je pitati da li imaju šta da jedu, a ona će nemo klimati glavom i posmatrati njegovo oronulo lice. Njen muž će se brinuti da ne otkidaju od usta da bi njemu poslale. Jer mast, griz, mleko, projino brašno deli se na bonove – „G“ za građanstvo, „R“^{1,2,3} za radnike, „D“ za decu, „B“ za bolesnike... i sve tako. Ali Marko nije ni građanin, ni bolesnik, ni radnik: za takve kao što je on nema sledovanja. On nema posao: zaposlen je na „lakom prinudnom radu“ u trajanju od dve godine.

Svakodnevno, pre svitanja, dugački vijugavi redovi ispleteni ljudskim potrebama okretali su lica i upirali gladne poglede u vrata „Granapa“¹. Žarko je želela da im se pridruži sa svojom hoklicom. Nešto namirnica moglo se nabaviti na pijacama koje su odmah po oslobođenju proradile, ali ona nije imala novaca da ih kupi, a malo stvari da ponudi u zamenu.

Ne, svakako mu neće kazati da gladuju, već će mu veselo odgovoriti da je Riki umetnica, ali ne samo u baletu i šiću, nego i u pronalaženju izvora hrane. Lagaće, kako će rado i ubedljivo lagati da olakša Markov „laki“ dvogodišnji rad, koje njegovo uzdrmano zdravlje teško podnosi. Ipak je, kao i onda kada su ga ustaše zatvorile u Sarajevu, osećala da će preživeti, da mora izdržati zbog nje, zbog njihove kćeri. Ne, zaključila je tog toplog podneva u kuhinji, kraj njihovom životu udvoje, a sada utroje, još nije došao. To joj je bilo jasno.

Međutim, bunilo ju je osećanje sumnje u pravednost, u zakone, vlast i ljude, u sve i svakoga iz tog novog sveta, ko će na ovaj ili onaj način uticati na razvoj njihovog deteta.

Prirodna potreba roditelja da zaštite dete u njihovom slučaju se ustostročila, kako zbog ratnih progona, tako i posleratnog izopštenja. Morali su kćer zakloniti od udaraca stvarnosti, a istovremeno je osposobiti za život; okružiti je ljubavlju i nežnošću, ali je i osnažiti za ljudsku grubost; naučiti je pristojnom ponašanju i usaditi joj sklonost prema lepoti i umetnosti, ali je takođe učiniti tvrdom i otresitom; a iznad svega, objasniti joj važnost poštenja i dobrote, onog opšteg Markovog stava sažetog u jednoj davno izgovorenoj rečenici: „Poslujem danju tako da noću mogu mirno spavati.“

Da li je takvo vaspitanje moguće? pitala se Branka. Ne traže li suviše i od sebe i od deteta? Ne! Jer tokom decenija koje su potrebne da se nadoknadi ono što je za vreme rata uništeno, i koje će mnogi proživeti kao obespravljani otpadnici novog društva, mladi će odrasti i stvoriti otpornu i žilavu generaciju. Takva će biti i njena Inda. To joj je bila jedina nada u sveobuhvatnoj sumnji u budućnost. Druge nije imala.

– Sumnjati je velika stvar – često bi Marko kazao jedno od svojih zlatnih pravila. Ljudi su mahom teško pridobijali njegovo poverenje. Njoj, lakovernoj, tek je oslobođenje donelo vreme velikih sumnji. Tokom rata znala je od koga treba bežati, koga se kloniti i pred kim skrivati. Ali sada, pogotovo posle Markovog brzometnog sudskog procesa i zatvaranja, više ništa nije razumevala.

– Ja sam gjadna – reče Inda ušavši u kuhinju.

– Evo, *fižikja linda*, lijepa moja kćerkice, sad će tebi mama dat nešto fino!

Namazala joj je mašću komad hleba i posula alevom paprikom. Inda ga je uzela i otišla da se „igja“.

Iz trpezarije Branka je čula žamor glasova Rikinih prijatelja. Kako mogu toliko da pričaju, pitala se, a i kako se Inda može igrati bez igračaka. Mučila ju je beda više nego ikada. Iako na raskoš nije imala prilike da se navikne, iskreno je priželjkivala izobilje. Prvi put u životu, sedeći umorna na kuhinjskoj stolici, Branka zaključi da joj je ponestalo snage kojom će siromaštvo lako prihvatiti.

Ali, sve će biti bolje kada se Marko vrati, kad ponovo oslušne u polumračnim jutrima njegov laki korak po škripavom parketu rastresenom od bombardovanja. Ustajanje u četiri sata ostalo mu je kao posledica okupacijskih strepnji. Lagano hoda njen pažljivi, uzdržani muž da nju i Indu ne probudi, i odlazi u svoju sobicu između spavaće i kupatila, nekadašnju garderobu, koju mu je preuredila za časove jutarnjeg bdenja. U skućenom prostoru smestila je mali sto, stari radio koji su krili tokom rata, olovke, papir, cigarete ili duvan koji je često uvijao u novinsku hartiju, da bi sa uživanjem strasnog pušača željno uvlačio dimove. Tu je bila i njegoova kutija sa injekcijama, koje je na malom rešou iskuvavao da bi sebi svakog jutra davao insulin.

Gosti su najzad počeli da odlaze. Branka ih je pratila do vrata.

– I, šta ste toliko frfljali? – upita Rikicu.

– Dakle – počeo ozbiljno Riki – došli smo do zaključka od neprevaziđene važnosti po našu stvarnost: da je i prije rata postojao isti broj prostaka, glupaka i hohštaplera, ali su bili bolje raspoređeni! – slatko se nasmeja.

Branka postavi sto i iznese krompir čorbu, jedan krastavac za Indu i malo proje.

– Ovo su nam posljednje zalihe. Ostatak sam spakovala za Marka kad odem u posjetu iduće nedelje!

Posetiće ga iako je dobila još jedno pismo, ovog puta preko jednog prijatelja, a ne preko cenzurisane zatvorske pošte, u kome ju je obavestio da „ima neka kazna čitavog logora pa su posjete zabranjene, a pisanje takođe. Zato“, nastavljao je, „nemoj nipošto dolaziti. Put je naporan, nemaš gdje prenoćiti, a mogla bi me vidjeti samo ujutro i u podne kad prolazim u stroju na rad.“ Iako je u nastavku tvrdio: „Sa zdravljem sam bolje nego ikad, higijena dobra, a rad je bio samo iz početka težak, a sada, kad sam očvrstnuo, sasvim lagan“, morala se uveriti i videti ga sopstvenim očima. Ujedno, ostaviće mu hranu, mada joj je izričito naredio da to ne čini. Nije mogla a da se ne nasmeje završetku tog Markovog pisma: „Ništa ne brini. Sve prolazi veselo i dobro. Društvo je veliko i sjajno. Ne bi vjerovala ko je sve ovdje! Beogradski krem. Ipak, ja sam, kao uvijek izbirljiv, jer znaš onu staru: 'Ne boj se zatvora već zatvorenika.'“

– *Blanki, t'arogu* – prekide je Riki u razmišljanju – *no ti spantis*, Blanki, molim te, ne boj se. Ne sekiraj se. Prodaćemo još nešto i gotovo! Iščeprkaću ja još stvari koje se dobro kotiraju na današnjem tržištu. Prodat ćemo sve, pa šta! To prepusti meni, a ja ti obećajem da ću donijeti hranu, makar spavali na podu.

– A šta ćemo kad budemo spavali na podu?

– E, to će ti onda bit ‘vako: ja ću sebi napabirčit jednog podebelog ljubaznika pa ću se rasprostrt po njemu, a ti ćeš parama koje donesem od iste individue dobro nahraniti Marka, on će se udebljat i postat mek k’o jastuk... i problem je riješen! Obadvije ćemo biti takoreći u odnosu kit-plankton: zamisli mene kako se gnjezdim i ušuškavam na nekoj grdosiji, pa kažem: „Mrdni malo desno da uvalim lakat.“ – Nasmejala se bezbrižno svojim zaraznim grohotom, ali Branka samo odsutno klimnu glavom.

– Bi li pitala Marka da li da prodamo preostali namještaj?

– Nipošto! – odvrati Riki ozbiljno. – Samo bi se nepotrebno brinuo, a pomoći nam ne može. Sad je najvažnije da on i Inda ne oskudijevaju, koliko je to moguće, a nas dvije ćemo lijepo držat dijetu i bit elegantno vitke dame.

Branka je opet začutala. Kroz glavu su joj kao ubodi munjevito prolazila sećanja na svaku reč poziva broj 517 kojim se nalaže da Marko ostane kod kuće „u cilju sprovođenja konfiskacije niže označene imovine osuđenog, a na osnovu izvršne presude Vojnog suda od 3.VI 1945. godine. Narodni sreski sud za III rejon grada Beograda poslaće sudskog izvršioca koji će obaviti konfiskaciju celokupne imovine pokretne i nepokretne Korać Marka u ulici... na dan... u 11 časova.“

Konfiskacija je predviđala da ostavi ukućanima samo najneophodnije stvari, a to je, po sudskom mišljenju i spisku, predstavljalo: „jedan krevet“ – za nju, kao da se Marko neće vratiti, – „jedan orman, dve fotelje, tri stolice“ – za nju, Marka i Indu ili Rikicu ili nekog gosta? pitala se – „jedan luster sa pet krakova, jedan dečiji krevet“ – da li se krivica prenosi na potomstvo? – „jedan beli orman, jedan kuhinjski astal, jedan kuhinjski kredenac, tri hoklice, jedan šporet, jedan hladnjak, jedan rešo, jedan sanduk za brašno, neophodno kuhinjsko posuđe, nekoliko porodičnih fotografija, jedna ikona i kandilo“ – valjda zbog slobode veroispovesti – „jedna sobna peć, jedna dečija kada, jedna dečija stolica i jedna šamlica.“ To je sve što su sudski organi odlučili da im je potrebno. Ali, mislila je Branka, nisu uključili „jednu hranu“.

Stvari su odnesene, a Marko zatvoren. Ipak, salomovska borbenost ne dade im da se odmah predaju. Usledila je krvava borba oko dokazivanja da je turska soba Rikičino vlasništvo, a spavaća soba i trpezarija Brankin miraz donesen prilikom udaje i kupljen „čistim radničkim“ novcem (jer je Branka to i bila punih dvadeset godina), a ne „prljavim kapitalističkim“. Ni to im ne bi ostalo da Riki nije primetila, čitajući pažljivo „Politiku“, za šta Branka nije imala vremena, navode pod naslovom „Iz privrednih krugova Dalmacije: o provođenju konfiskacije“ koji su govorili „da neke vlasti pogrešno shvataju da konfiskacija cjelokupne imovine znači uzeti sve do posljednje stvarčice, a užu obitelj nezbrinutu ostaviti na teret narodne vlasti. To je potpuno naopako tumačenje zakona, koje nema opravdanja.“

Branka je odmah otrčala kod Markovog prijatelja advokata Martinovića, kome je naglas čitala dragoceni članak: „Nijesu rijetki slučajevi da se kod konfiskacije imovine nije vodilo računa o imovini drugih lica. Iz člana 1, 2 i 5 Zakona jasno proizlazi da konfiskacija obuhvaća **samo osobnu imovinu osuđenog**. Pošto je odgovornost individualna, to je i konfiskacija lična.“

Martinović je poduzeo potrebne korake, a Riki i Branka pronašle svedoke. Ima dobrih ljudi, zaključivala je Branka, potvrđujući na taj način još jednom svoje životno ubeđenje.

Uskoro je Sreski sud za Treći rejon grada Beograda doneo presudu **u ime naroda** po kojoj se „utvrđuje pravo vlasništva tužiteljice Riki Salom iz Beograda na sledećim stvarima: 1 minderluk, 2 astalčića, 3 stolice, 2 štendera i 1 ćilim kao vlasništvo tužiteljice, pa se ove stvari izlučuju iz spiska popisa konfiskovane imovine Korać Marka, te se nalaže Upravi narodnih dobara Srbije da u roku od 15 dana pod pretnjom izvršenja ove stvari preda na slobodno raspolaganje tužiteljice.“

Na isti način Branka je uspela da povрати sledeće: „1 okrugli astal sa prekrivačem od čoje, 4 astalčića za posluđu, 1 ćilim bosanski, 2 vaze za cveće, 2 lustera, 2 prostirke pored kreveta, 1 kuhinjski kredenac, 5 pletenih stolica, 3 goblenske slike, 1 električni šporet, 1 fotelju tapaciranu i 1 komplet spavaće sobe (krevet, orman i noćni stočić) za jednu osobu.“

Sećala se kako je hladno potpisala neistinu navodeći sve pomenute stvari kao svoju imovinu: „Trpezariju sam kupila od firme ‚Taubman‘ u Sarajevu za Din. 18.000, šporet kod firme ‚Neretva dd‘ u Sarajevu za Din. 5.000, a sve ostale stvari platila sam Din. 6.000. Potpis: Branka Korać, rođena Salom.“

Nije se stidela takve laži. Naprotiv, likovala je. Kada su njenom mužu vlasti mogle oduzeti i navesti u spisku, pored svega ostalog, i 12 muških košulja, 4 para pantalona, 2 odela, 1 zimski kaput grombi i 1 trenčkot, onda će i ona da otima svoje, da čupa i bori se za svaki komad, kao lavica, kao očajnik. Jer ona najbolje zna kako je sve to zarađeno i da ni Marku ni sebi nema šta da prebaci.

– U ime naroda! U ime naroda? – gundala je Riki. – A sve se odnosi u otete stanove i vile. I neka, neka i to! Vazda se otimalo, doduše ne ‘vako bezmjerno. Nije ni prije bilo savršeno, ali ovo „u ime naroda“ me ubija! Ah, to licjemerje, ta hipokrizija!

Tako se nastavilo još neko vreme: spiskovi i presude, žalbe i rešenja, u nepreglednom nizu, a Branka i Riki prebrojavaju i izdaju konfiskovane, a primaju vraćene stvari kao nameštenice svaštarske radnje za iznajmljivanje raznorodne robe.

– Blanki, *kerida*, draga, gdje si opet odlutala? Toliko si odsutna u posljednje vrijeme da me zabrinjavaš.

– Misli mi lete, *ermanikja*, sestrice...Ti znaš da je moj svijet počinjao i završavao se Markom i porodicom... *Agora mi paresi ki todu es perdidu*, sad mi se čini da je sve izgubljeno... da više nemamo ni jednog postojanog oslonca, nešto od čega bi’ počeli, a ni mladosti koja kreće ni iz čega... nemamo čak ni zdravlja.

– *Kerida, todú va ser buenu*, mila, sve će biti dobro – odvrati Riki mirno – sve će se sredit, vidjet ćeš! ‘Ajdemo raščlanit stanje stvari: prvo, nismo baš tako stari, ti četrdesetak, Marko malo više, ja malo manje; drugo, ti si, hvala Bogu, zdrava k’o dren, mene malo noga bolucka, a Marko se malo bocka, al’ to se sve može izdurat! Onda, ja ću dobit posao. Valjda će me primit u Narodno pozorište da im radim šešire. Treba im samo malo vremena za shvatit da ne mogu imat operu i balet golih glava. Bit u operi gologlav isto je k’o bit na ulici gologuz. Marko će izać iz zatvora, a ovih dana će i oni mamlazi iz Rejonskog narodnooslobodilačkog odbora, genijalci nadležni za stambena pitanja, odgovorit na našu ponudu da izdamo sobu. I od toga će stić neka crkavica. Ima izlaza, njega uvijek ima dok je čovjek živ, a mi još, kol’ko vidim, mrdamo! Pa sjeti se, to si ti meni govorila kada sam gotovo preko noći izgubila posao, karijeru i čovjeka kojeg sam voljela. Ne zaboravi da nam je tvoja vedrina sada najpotrebnija. Sjeti se koliko si puta podigla Marka kad je posrtao. Optimizam ne možeš izgubit, jer je to tvoja suština kao i svake prave sefardske žene i majke. Ja, pošto nisam ni supruga ni majka, mogu bit goropadna, ali vama su blagost i toplina takoreći profesija.

– Lijepa profesija – nasmeši se Branka posle dugo vremena, – al’ kad je tako, neću se onda mijenjat. Biće valjda bolje...

– Mora bit, sestrice!

Riki je ispunila obećanje: izlazila je na kapiju i prodavala sve što je tadašnje tržište potraživalo, a raspon robe koja se mogla unovčiti ili zameniti za hranu bio je veliki. Ostalo je dosta materijala iz Rikičine predratne modističke radnje, tako da je pored čaršava, srebrnih tanjira i pepeljara, mastionica i ogledala, koje im je Anton Preger poslao iz Sarajeva još za vreme rata, iznosila i svoje kalupe, šlajere, kopče, čipke i ukrase. U kući se pročulo da Salomova prodaje, pa su oni bolje stojeći dolazili da se raspituju za preostalo, što je Rikici olakšavalo posao, jer nije morala da izlazi na ulicu ili da ide u komisione.

Tako su po oslobođenju prodavale sve. Riki se ponekad pitala da nisu i sebe prodavale deo po deo, zajedno sa predmetima koji su sa sobom odnosili i sećanja vezana za njih. Sa nestankom svake pojedine stvari Rikici se činilo da i sami njeni posednici čile i blede, da postaju ljudi bez prošlosti, bez korena, bez nekadašnjih doživljaja. Lišeni uspomena bližili su se smrti, jer šta je smrt nego prestanak sećanja? Odagnala bi takve misli uvek kad je za to imala snage uveravajući se da će se sve to kasnije nadoknaditi, zameniti lepšim, kad-tad, nekad, a možda i nikad. Pa šta!? Najvažnije je da prežive i da se prehrane. A u ime čega? Sada je bar to bilo jasno: zbog Inde, čije sećanje neće beležiti ova vremena ako predugo ne potraju. Često ljudski um u samoodbrani i večitom htenju da zapamti samo lepo, odbija da se priseća ružnog. Ipak, zaključila je, negde duboko tragovi ostaju. Otuda i čuđenje pred nekim sopstvenim životnim potezom ili ponašanjem, gotovo neobjašnjivim, ali koje vuče korene iz daleke, naizgled zaboravljene prošlosti. Posledice doživljenog nalaze pukotine kroz koje se provuku i manifestuju decenijama kasnije. Bila je uverena da razlog za svaki učinjen potez postoji, začet negde u čovekovo prošlosti.

Razlog postoji za sve osim za ono što je nazivala „sudbinom“, a njena svakako uključuje bolove. Sve je bolelo. Bolelo je živeti. Ona Rikica koja je lepršala i skakutala kako na pozornici tako i u životu, i pored očuvanog tela, kretala se sada sporo i tegobno kao pravo oličenje doba u kome su živeli. Rikice kojoj je Miloš pisao: „...kada veliki mesec zakorača beogradskim nebom, gle, tebe na njemu kako igraš veselo i koketno i širiš ruke prema meni, meni dalekom, razapetom na raskrsnici svog ukletog života, dok ti, milo detešce, lebdiš nevino međ' oblacima“ – takve Rikice više nema. Ali ima one koja može da pomogne sestri, i u tome i jeste smisao njenog sadašnjeg postojanja. Jer svojim trudom povratila je Blankicu koja je opet zasijala kao zvezda na mračnom nebu slobodnog Beograda. Zahvaljujući Rikičinom trgovačkom umeću, Blanki je mogla najzad da nahrani dete, da odvoji nešto i za muža, a za stvari nije marila. Opet je pevušila u kuhinji – najbolja nagrada za Rikičin napor na polju njenog novog zanata.